

התקומה דינה האאוורית

התוצאות של שיטת הבחירות. מדוע ידבר חבר הכנסת בן-גוריון על שד מתועב כמוני? מדוע לא ידבר על האדם האהוב עליו ביותר?

על דויד בן-גוריון, למשל? מה היה קורה לו, אילו הונהגה שיטת הבחירות האזורית בישראל?

אין שמץ של ספק: הוא לא היה נבחר.

לא הוא, ולא משה דיין, ולא שמעון פרס. ואף לא אחד מן הצללים האחרים של ממשלת הצללים של מפלגת הצללים.

מי שמפקפק בכך אף לרגע, פשוט אינו יודע היכן הוא חי. כדאי לו לעבור אצלנו קורס מזורז בתורת המישור.

הנה דוגמה קטנה: רפ"י טוענת שהיא מפלגה של צעירים ומפלגה של אינטליגנטים. אך בשבוע שעבר נתפרסמו תוצאות של מישאל שנערך בצ"ב בר הצעיר-האינטליגנטי: הסטודנטים של האוניברסיטה הירושלמית והטכניון החיפאי, חניכי הפרופסור ברגמן ורבי-האלוף דורי,

במישאל זה זכה דויד בן-גוריון ב-6% (ששה אחוזים!) של הקולות בבחירות האישיות לראי שות-הממשלה.

האם הוא מתאר לעצמו כי כיום, באקלים הקיים בארץ, מול אותו מנגנון אדיר, שהוא עצמו מכנה אותו "שלטון הפחד והרמיה", יש לו הסיכוי הקלוש ביותר לצבור רוב מוחלט באיזה מקום שהוא בארץ?

יתכן שתכרה-הכנסת בן-גוריון מבין זאת בעצמו, ושהוא פועל מתוך אותו דחף כמוס אשר הפטיכולוגים קוראים לו "יצר ההת-אבדות".

יתכן שהוא מוכן להקריב את עצמו כדי לשחרר את הכנסת ממטרד מרגיז כמוני, בבחינת "תמות נפשי עם פלשתים".

אך סבירה יותר ההנחה שהזקן העקשני פשוט מתעלם מן המציאות החדשה.

מושגים שהיו הגיוניים לגבינו בי תקופה קודמת, הפכו אצלנו זה מכבר לאידיאליזם.

ואכן, איך אפשר לדרוש מזקן בן 80 שישינה לפתע את מושגיו — רק מפני שחל שינוי במציאות?

אפשר להכין את הזקן. יתרה קשה להכין צעיר כמו משה דיין, שמלאו לו השבוע 50 שנה בלבד, או את שמעון פרס, עולימיים בן 42.

האם גם הם מאסו בכל אפשרות להשיע על המדינה מבין כתלי הכנסת?

או שמא חולמים הם על דרכים אחרות להגיע לשלטון?

עיון שינוי שיטת הבחירות הוא רעיון פסול מעיקרו. כשהוא בא מפי מפלגת השלטון, הוא רעיון מסוכן. וכשהוא בא מפי מפלגה קטנה כמו רפ"י, הוא רעיון מגוחך.

שיטת הבחירות האזורית היא מסכעת שיטה שמרנית. היא נועד דה לשמור על מישטר קיים, בכל הנסיבות ובכל ארץ.

היא מונעת מראש כל אפשרות של עליית כוח חדש — כי כוח כזה, באשר הוא חדש, אינו יכול להשיג רוב מוחלט במקום אחד.

במדינה דמוקרטית אמיתית, כמו ברר-טניה, מבאיא שינה זו לגיבוש שתי מפלגות, הדומות זו לזו כמו שתי תאומות. מכיחן שהן מתחרות על קולות הציבור המצוי ב-אמצע, ביניהן, הן נאלצות לחתר על כל רעיון חדש, בלתי-רפורמארי, ולדבר שתיהן בשפה אחת. שדופה ושיגרתית.

במדינה שחברים בה עדיין נתו נייחיסוד של דמוקראטיה אמיתית, כמו ישראל, תביא השיטה בהכי רח לדמוקטטורה תדי-מפלגתית.

וזהי האמת הפרואית. כל השאר הוא ספרות בנוסח דויד אליגייירי או דאנטה בן-גוריון.

לתודעתו של הזקן.

המנגנון נשמט מידי בן-גוריון, והוא מצוי עתה בידי השטן התורני, שנוא נפשו. בן-גוריון עומד בראש מפלגה קטנה, שי-צברה בקושי 8% מן הקולות בבחירות — 100 אלף קולות המפורזים בכל רחבי הארץ, ושאינם מהווים רוב אף במקום אחד.

מה היה קורה אילו נאותה מפא"י, לפתע, לקבץ את הצעתו של מנהיג רפ"י? איזה גן-עדן היה נוצר עלי אדמות ישראל?

אפשר לקבוע זאת מראש בתדאות גמורה: לוי אשכול ועוזריו היו ממנים את 120 מועמדי המערך ב-120 אזורי הבחירה.

בכל אזור-בחירה היה המנגנון העצום של המישור הפרוטקציוניסטי מופעל לטובת ה-

המציאות מישתנה. החיה המצלחה היא זו המישתנה יחד עימה. בעל-חיי שאינו מסתגל למציאות, הדג שאינו יכול לחיות באחרי אחרי שיבשו המים באגם — דינו נחרץ.

חוששני שהכרה-הכנסת דויד בן-גוריון, וכל להקת הדגים השוחים אחריו, דומים לבעל-חיי אבוד כזה.

ולראייה: רעיון הבחירות האזוריות צץ בלבו של בן-גוריון כאשר היה הוא השליט במדינת ישראל. במציאות ההיא היה זה רעיון גאוני.

כי בן-גוריון שלט במפלגתו, ובכל המגזר נוגים האזורים של הממשלה, ההסתדרות, הסוכנות ושאר גופי-הכפיה.

אויביו היו מפולגים בין ימין, שמאל ורה, ולא יכלו להתאחד נגדו.

כל, חבל מאד שהכרה-הכנסת דויד בן-גוריון אינו מחונן בכשרון של משרר.

אחרת לא היה מנחיל לדורות הבאים את סעיפי הקומדיה המפלגתית, הקרוייה מצע רפ"י, אלא את תרנויה של קומדיה אלוהית חדשה.

כי יש הרבה מן המשותף בין דויד בן-גוריון לבין בעל אותה יצירה אלמותית, דאנטה אליגייירי.

כמוהו, הפסיד דאנטה במישחק הפוליטי. בעוד שבן-גוריון גורש רק ממפלגתו, גורש דאנטה גם מעירו, פירנצה.

כמוהו הצטיין דאנטה בכושר-שינאה שלא ידע גבולות של זמן ומקום.

כמו דאנטה הגדול, יצר לעצמו בן-גוריון גיהנום פרטי. את הגיהנום נום הזה הוא איכלס בכל מי שהרגיז אותו אייפעם בחייו.

בצד גיהנום פרטי זה קיים כדמיונו ה-פורה גם גן-עדן פרטי.

דאנטה הגיע אל גן-העדן, בחלק האחרון של הקומדיה, בתהליך מסוכן. בן-גוריון מגיע לגן-העדן הדמיוני שלו בדרך פשוטה הרבה יותר: עליידי שינוי שיטת הבחירות.

דמויות המסתובבות בגיהנום של הקומדיה הבן-גוריונית הן רבות ומגוון-גוה. בראשן עומה, כמובן, השטן.

אין זה שטן קבוע. הוא מתחלף מדי פעם. לא מכבר היה השטן התורני פניחם לבון. עתה שולט בגיהנום, כשטן תורני בלעדי, לוי אשכול.

במדורות השונות של גיהנום זה מסתר בבים שדים ורוחות בעלי דרגות שונות. ל-אחרונה יש לי הכבוד להיות אחד השדים הקטנים והיותר-צנועים שם.

בכל נאומיו האחרונים — החל בהופעותיו בכניפים נידחים, וכלה בנאום הגדול ב-הועידת רפ"י — מואיל תכרה-הכנסת בן-גוריון להזכיר אותי כהוכחה חייה לקיום הגיהנום.

שד כמוני יכול להיבחר לכנסת, לדבריו, רק כל עוד קיימת שיטת הבחירות השטנית ה-זוכחת. כי רק בה יכולים 14 אלף בוחרים, בכל רחבי הארץ, לשלות לבית-המחוקקים יצור ניתעב כמוני.

זה לא יתכן בגן-העדן של שיטת הבחירות האזורית. שם לא יוכל שד כמוני להיבחר.

כי לפי שיטה זו, לא יהיה שום מישקל ל-14 אלף בוחרים מפוזי ריב, וגם לא ל-100 אלף בוחרים מפוזרים. קולותיהם יתעופפו ברוח כמו עלי-שלכת.

פיניטה לה קומדיה.

בה ונעבור ממרומי השירה של המאה ה-13 למישור הביולוגיה של המאה ה-19; מדאנטה אליגייירי לצ'ארלס דארווין.

לפי תורת ההתפתחות, צפויה כליה לכל מין של חיה אשר אינה מסוגלת להשתנות בהתאם לצורכי המציאות.

דאנטה בגיהנום: FINITA LA COMMEDIA

מועמד המקומי. המנגנון היה מוציא, עבור כל מועמד כזה, כשני מיליון לירות.

מועמד זה היה זוכה בכל מקום למיספר יותר גדול של קולות מאשר כל מועמד אחר.

במקום מפוקפק היה יוצר מראש קואליציה מקומית עם מועמד של מפלגה אחרת — דתית, שמאלית או ימנית — כדי להבטיח לעצמו רוב בטוח.

בחתרת-יסר מקומות, כמו בבני-ברק (אר-לוי) היה נבחר מועמד שלא מטעם המערך.

אך בשאר 114 המקומות בכנסת היו יושבים 114 אשכולים או ספרי רים — אנשי-מנגנון אפורים, פיארי דלים מקומיים קטנים כמו אמנון לין מחיפה, משה סרדינס מן המזר שבים ואליהו סרון מאורייהודה.

זהו גן-העדן שיוצר — והוא רחוק מגן-העדן של דאנטה.

אין כל צורך להזכיר בהקשר זה את אישיותי הצנועה שלי, כדי להצביע על

אילו חולקה הארץ ל-120 אזורי בחירה, ובכל אזור היה נבחר ה-מועמד שהיה זוכה בו למירב ה-קולות, היתה נבחרת אז כנסת של 120 בן-גוריונים קטנים.

כי בכל אזור היה המועמד הבן-גוריוני זוכה לתמיכת המנגנון האדיר של השלטון — וכל אמצעי הכפיה והשיחוד היו מופ-עלים למענו.

כך היתה נולדת דיקטטורה דמוי קראטית — דמוקטטורה של מפלי גתי-מנהיג בלעדי, תוך חופש גמור לשאר המפלגות לטפס על הקירות ולעשות שמיניות באוויר.

זון זה היה כמעט מתגשם, לולא אותם שדים ומלאכי-חבלה שהסיתו את העם נגד הגואל המשיח, ושהביאו בסופו של דבר לסילוקו מן השלטון.

מאז השתנתה המציאות הפוליטית במדינה. אבל השינוי הזה לא חדר עדיין